

Sygn. akt I CKN 908/98

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 16 listopada 2000 r.

Sąd Najwyższy Izba Cywilna

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSN - Marek Sychowicz
Sędziowie:	SN - Kazimierz Zawada (spraw.)
	SN - Henryk Pietrkowski

Protokolant: Anna Matura

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2000 r.

na rozprawie sprawy z urzędu

o przyjęcie do szpitala W. C.

bez jego zgody

z udziałem R. C.

na skutek kasacji uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Wojewódzkiego w W.

z dnia 21 maja 1998 r. sygn. akt VI Ca [...]

p o s t a n a w i a:

oddalić kasację.

U Z A S A D N I E N I E

Postanowieniem z dnia 5 stycznia 1998 r. Sąd Rejonowy w W. stwierdził, iż zostały spełnione przesłanki do przyjęcia W. C. do szpitala psychiatrycznego.

Sąd ten ustalił następujący stan faktyczny:

W. C. przez wiele lat nadużywał alkoholu. Pod jego wpływem był agresywny. Od około roku stał się też zazdrosny o żonę. Wielokrotnie groził jej pobiciem, a nawet zabiciem. W październiku 1997 r. zdemolował dom. Od 12 października 1997 r. przebywał w szpitalu psychiatrycznym. Dnia 5 grudnia cofnął zgodę na dalsze leczenie szpitalne. Z opinii biegłego, zgodnej z rozpoznaniem lekarzy prowadzących W. C., wynika, że cierpi on na zespół urojeniowy, który jest chorobą psychiczną. Jego zachowanie wynikające z tej choroby stanowi zagrożenie dla zdrowia i życia żony.

W ocenie Sądu Rejonowego ustalony stan faktyczny dawał podstawy do stwierdzenia istnienia w sprawie przesłanek przewidzianych w art. 23 pkt. 1 ustawy z 19 marca 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. nr 111, poz. 535 ze zm.), uzasadniających hospitalizację uczestnika w szpitalu psychiatrycznym, mimo braku jego zgody.

Apelacja uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego została oddalona przez Sąd Wojewódzki postanowieniem z dnia 21 maja 1998 r. Sąd Wojewódzki nie podzielił zarzutu uczestnika o nieważności postępowania. Wskazał mianowicie, że jego pełnomocnik procesowy, mimo wypowiedzenia pełnomocnictwa, obowiązany był działać jeszcze przez dwa tygodnie (art. 94 § 2 k.p.c.). W odniesieniu zaś do pozostałych zarzutów apelacji stwierdził, iż stanowią one nieuzasadnioną polemikę z prawidłowo dokonanymi ustaleniami Sądu Rejonowego.

W skardze kasacyjnej uczestnik zarzucił postanowieniu Sądu Wojewódzkiego naruszenie art. 217 § 1 i 2, art. 5 i art. 525 k.p.c. oraz art. 2, 3, 18, 23 ust. 1, art. 24 ust. 2 w zw. z art. 28, 33, 34 i 36 ustawy z 19 marca 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Założeniem postępowania kasacyjnego jest kontrola prawidłowości zastosowania prawa przez sąd drugiej instancji (zob. art. 392 § 1, art. 393¹, art. 393¹¹ k.p.c.); przy czym rozpoznanie sprawy przez Sąd Najwyższy odbywa się w zasadzie jedynie w granicach wyznaczonych przez zakres zaskarżenia i podstawy skargi kasacyjnej (art. 393¹¹ k.p.c.).

Skarga kasacyjna nie może odnieść zamierzonego skutku, gdyż uzasadnienie podniesionych w niej zarzutów opiera się na przytoczonej przez uczestnika własnej wersji zdarzeń, nie mającej uzasadnienia w zebranych materiale dowodowym. Ponadto należy zaznaczyć, iż w takich sprawach, jak niniejsza, sąd z urzędu podejmuje niezbędne działania dla ochrony interesów osoby kierowanej na leczenie. W aktach brak danych wskazujących na to, aby Sądy rozpoznające niniejszą sprawę dopuściły się uchybień uszczuplających zakres gwarantowanej uczestnikowi ochrony.

Z przytoczonych powodów orzeczono jak w sentencji (art. 393¹² w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

aw

db